

Arrest

nr. 139 689 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Angolese nationaliteit te zijn, op 14 november 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van 26 september 2014 houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op niet nader bepaalde datum toe op Belgisch grondgebied en dienden op 13 september 2012 een asielaanvraag in.

1.2. Verzoekers dienden op 7 januari 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. Op 6 februari 2014 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.2 vermelde aanvraag ontvankelijk.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 3 april 2014 naar aanleiding van de asielaanvraag van eerste verzoekster een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 2 september 2014 (RvV 2 september 2014, nr. 128 568).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 27 mei 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.2 vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard.

1.6. Verzoekers dienden op 26 augustus 2014 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.7. De gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de Minister) trof op 25 september 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.6 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 15 oktober 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 26.08.2014 bij onze diensten werd ingediend door :

C.(...) P(...), F.(...)

+ kind

C.(...) P(...), D.(...) D.(...) S.(...)

geboren te (...) op (...)

nationaliteit: Angola

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29

december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel

ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29

december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 27.5.2014 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 7.1.2014. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 7.1.2014 (zie bevestiging arts dd.18.09.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd.

27.5.2014 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter § 3 — 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

1.8. De gemachtigde van de Minister trof op 26 september 2014 beslissingen houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Verzoekers werden hiervan op 15 oktober 2014 in kennis gesteld.

Dit vormen de tweede en de derde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoekster:

“De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: C.(...) P.(...), F.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Angola

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en visum.”

Ten aanzien van tweede verzoeker:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: C.(...) P.(...), D.(...) D.(...) S.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Angola

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort en visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van het gebrek aan het rechtens vereiste belang in hoofde van de verzoekende partijen omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de tweede en de derde bestreden beslissing, die gestoeld zijn op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen verzoekers geen enkel nut kan opleveren.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoekers de vaststelling dat zij niet over een geldig paspoort en visum beschikken nergens betwisten of weerleggen. De gemachtigde van de Minister was bijgevolg in beginsel verplicht om verzoekers op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, (...) moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, (...) bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)"

2.3. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat verzoekers in hun *"Middelen tegen het bevel"* enkel uitweiden over de samenhang tussen de bevelen en de beslissing met betrekking tot de aanvraag om machtiging tot verblijf, maar nergens de schending aanvoeren van internationale verdragsbepalingen die zouden primeren op de vreemdelingenwet. Bijgevolg bestaat er voor de Raad geen aanleiding om, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid te onderzoeken van een eventuele verdedigbare grief die gestoeld is op een hogere verdragsbepaling. De eventuele nietigverklaring van de bestreden bevelen kan verzoekers geen enkel voordeel opleveren omdat het bestuur verplicht zou zijn op dezelfde gronden een nieuw bevel af te leveren.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens het gebrek aan belang is gegrond. Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel, gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, voeren verzoekers de schending aan van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers stellen in hun middel het volgende:

"Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag op basis van medische redenen van verzoekers d.d. 26.08.2014 artikel 9 ter, onontvankelijk is.

Redenen:

(...)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekers geenszins als onontvankelijk kan worden beschouwd. Verzoekers kunnen zich absoluut niet akkoord verklaren met deze beslissing en wensen het volgende te benadrukken:

1. Met betrekking tot de nieuwe aanvraag van verzoekers

Verzoekers kunnen zich absoluut niet akkoord verklaren met de onontvankelijkheidsbeslissing van DVZ en al helemaal niet met de motivering!

Immers, verzoekers dienden al eerder een aanvraag in op 07.01.2014, daarbij voegden zij een standaard medisch getuigschrift, ingevuld door de behandelende geneesheer.

In mei 2014 mochten verzoekers een negatieve beslissing ontvangen m.b.t. deze aanvraag.

Verzoekers dienden gezien de ernst van de aandoening een tweede aanvraag in, dd. 26.08.2014 die bevestigt dat de aandoening van verzoeker, meer dan een half jaar na de initiële aanvraag, nog ernstiger is.

Verwerende partij weigert dit echter te onderzoeken en verwijst naar de eerdere beslissing.

Dat dit werkelijk onbegrijpelijk is! De eerdere beslissing erkent immers de aandoening van verzoekster. Doch de arts-attaché achtte de aandoening niet ernstig genoeg om een ernstige bedreiging voor het leven van verzoekster te vormen en weigerde de situatie in Angola te onderzoeken.

Nu verzoekers een tweede aanvraag indienden, waaruit duidelijk blijkt dat de aandoening nog ernstiger is, weigert verwerende partij hier rekening mee te houden!

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Daar waar men in de eerste aanvraag de aandoening van verzoekster erkent, doch weigert de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en de ernst ervan te erkennen, weigert men deze aanvraag van verzoekers in overweging te nemen omwille van het feit dat de gezondheidstoestand van verzoekster ongewijzigd zou zijn. Dat dit absoluut onredelijk is en flagrant fout.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij het dossier van verzoekers niet grondig onderzocht heeft en slechts drogredenen heeft aangehaald om de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren en niet correct te beoordelen.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden, aangezien de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst nooit onderzocht zijn geweest!

Bovendien weigerde de arts-attaché te onderzoeken of de aandoeningen van verzoeker kunnen leiden tot een mensonterende behandeling in het land van herkomst.

Een aandoening die behandelbaar is in België kan uiteraard wel een mensonterende behandeling in het land van herkomst inhouden. Het is dan ook onaanvaardbaar dat verwerende partij dit niet onderzoekt! Keer op keer dienen beslissingen van DVZ vernietigd te worden doordat verwerende partij weigert de situatie in het land van herkomst te onderzoeken.

Hoe dikwijls dient verwerende partij erop gewezen te worden dat men bij een aandoening die behandeld kan worden in België uiteraard dient te onderzoeken of deze geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst?!

Ook arrest nr. 108 656 van 28.08.2013 is zeer duidelijk:

“Daargelaten de vraag of verweerder terecht heeft vastgesteld dat verzoekster niet lijdt aan ziekte die een reëel risico voor haar leven of fysieke integriteit inhoudt, dient te worden vastgesteld dat het gegeven dat niet werd nagegaan of de aangehaalde medische aandoening van de verzoekster een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst strijdig is met de hierboven vermelde artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat dit aspect expliciet voorziet.”

Zelfs indien men vindt dat verzoekster geen nieuwe elementen aanhaalt, dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op moment van terugkeer.

Het volgende wordt bevestigd door arrest nr 9111 van 21.03.2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit voorgaande rechtspraak blijkt reeds duidelijk dat, zelfs indien de aandoening in België niet levensbedreigend is, men nog steeds dient te onderzoeken of dit in het land van herkomst ook zo is! Bovendien dient men eveneens te onderzoeken of de behandeling in het land van herkomst niet mensonwaardig is. Verwerende partij weigert dit te onderzoeken!

Dat dit een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel en de aanvraag van verzoekers dus wel degelijk ontvankelijk verklaard diende te worden!

Dient DVZ er niet op gewezen te worden de aanvraag van verzoekers conform te behandelen en de geldende regelgeving toe te passen?!

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij spijkers op laag water zoekt om de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Indien men het medisch dossier in zijn geheel bestudeert, blijkt wel degelijk dat alle informatie voorhanden is om de graad van ernst van de aandoening correct te kunnen inschatten en dus vast te stellen dat de aandoening ernstiger geworden is en dus wel degelijk onderzocht dient te worden.

Dat het duidelijk mag blijken dat de arts-attaché geen rekening heeft gehouden met de actuele medische toestand van verzoeker, bij het nemen van zijn beslissing.

2. Aangaande de situatie in Angola

Verzoekster is een vreemdelinge die aan een ernstige ziekte lijdt en niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Toch is er in de beslissing niets terug te vinden over de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze medicijnen in Angola.

DVZ faalt erin om dit te onderzoeken!

Dat het bijgevolg onbegrijpelijk is voor verzoekers waarom DVZ de beschikbaarheid van de medicatie in het land van herkomst niet onderzoekt.

DVZ heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst te onderzoeken en stelt zonder onderzoek en zonder concrete elementen dat de aanvraag geweigerd dient te worden.

Verzoekers begrijpen niet waarom DVZ weigert rekening te houden met ALLE elementen die zij aanhalen in hun verzoekschrift!

Het lijkt alsof DVZ er enkel op gericht is om redenen te zoeken om de situatie in het land van herkomst niet te moeten onderzoeken of aanvragen te weigeren. Dat dit dan ook volledig onredelijk is en men de intentie van een aanvraag om medische redenen volledig naast zich neerlegt.

Dit is geen grondig onderzoek! Dit wordt eveneens bevestigd in het arrest nr. 108 524/II van uw Raad:

“Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte ‘levensbedreigend’ dient te zijn ‘gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.’

Uw Raad blijft zich duidelijk uitspreken over deze kwestie.

Arrest nr. 105 052 van 14.06.2013 stelt immers het volgende:

“Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat de arts-adviseur door enkel te onderzoeken of de aandoening levensbedreigend is, in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan is of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.”

Dat DVZ het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. 2

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoekster wel degelijk in gevaar is, indien verzoekster dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

“The Court reiterates that in the circumstances of extradition or expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant’s expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.”

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

“Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.”

Dat dit in casu het geval is. De medische aanvraag van verzoekers werd immers nooit uitgebreid en zorgvuldig onderzocht.

Dat de veiligheid van verzoekster gegarandeerd dient te worden.

Het feit dat verwerende partij desondanks de situatie in het land van herkomst weigert te onderzoeken, maakt een flagrante schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel!

Verzoekers begrijpen niet waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen die zij aanhalen in hun verzoekschrift en de stukken die ze voegden waaruit de ernst van de aandoening duidelijk blijkt en waaruit blijkt dat de aandoening van verzoekster verergert.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus, door geen rekening te houden met de gegevens vermeld in de bijlagen en de aanvulling, de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering ‘afdoende’ te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoekers dan ook met aandrang vragen huidige beslissing te willen vernietigen en schorsen omwille van de schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.”

3.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekers daarin de schending aanvoeren van artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, aangezien zij verzuimen uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden.

3.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.5. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

3.8. Blijkens het administratief dossier dienden verzoekers op 7 januari 2014 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (zie punt 1.2) naar

aanleiding van een operatieve posterieure wervelfusie naar aanleiding van een nekfractuur en pijnklachten. Deze aanvraag werd op 6 februari 2014 ontvankelijk verklaard en vervolgens op 27 mei 2014 ongegrond bevonden (zie punt 1.2 en punt 1.5). Op 26 augustus 2014 dienden verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf om medische redenen waarbij zij zich blijkens het aangeleverde standaard medisch getuigschrift van 27 juni 2014 baseerden op de “fusie C1 tem C3” ingevolge de traumatische fractuur en ‘trapeziushypertonie’.

3.9. De beslissing waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard is gestoeld op het advies van de arts-adviseur van 18 september 2014 dat aan verzoekers ter kennis werd gebracht en dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing. In dit medisch advies wordt het volgende gesteld:

“U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 07.01.2014 en d.d. 26.08.2014 te vergelijken.

Betrokkene legt in haar aanvraag d.d. 26.08.2014 een standaard medisch getuigschrift voor opgesteld door dr. Sofie De Becker op 27.06.2014. Uit dit medisch getuigschrift en de medische stukken d.d. 13.08.2013, 25.09.2013, 08.11.2013, 12.11.2013, 23.04.2014, 28.03.2014, 06.11.2013 en 05.08.2014 blijkt dat de aandoening van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschilt van de aandoening beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 07.01.2014 waarvoor DVZ op 27.05.2014 reeds een beslissing heeft genomen. Het gaat om exact dezelfde aandoening.”

3.10. In hun middel stellen verzoekers het volgende: “Verzoekers dienden gezien de ernst van de aandoening een tweede aanvraag in, dd. 26.08.2014 die bevestigt dat de aandoening van verzoeker, meer dan een half jaar na de initiële aanvraag, nog ernstiger is.” (eigen onderlijning). De Raad stelt vast dat verzoekers lijken te bevestigen dat hun nieuwe aanvraag ook betrekking heeft op “de aandoening” en dus op dezelfde medische elementen gestoeld is dan hun eerdere aanvraag. Verzoekers betwisten in hun middel nergens de stelling van de arts-adviseur dat “de aandoening van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschilt van de aandoening beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 07.01.2014”. Het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdelingen aangebrachte medische gegevens behoren uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer en het komt de Raad niet toe de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10 218 (c)). De loutere bewering van verzoekers dat de aandoening thans nog ernstiger zou zijn geworden, wordt niet met concrete informatie uit het aangeleverde medische getuigschriften onderbouwd, zodat deze stelling geen ander licht werpt op de conclusie van het advies. Gelet op dit advies, waarbij de arts-adviseur concludeert dat de ingeroepen elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag, diende de gemachtigde van de Minister de aanvraag om machtiging tot verblijf van 26 augustus 2014 onontvankelijk te verklaren. Verzoekers verwijten de gemachtigde van de Minister spijkers op laag water te zoeken, terwijl de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* op grond van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt en zelfs verplicht is de aanvraag onontvankelijk te bevinden.

3.11. In weerwil van het betoog van verzoekers, dient in onderhavig geval geen onderzoek te gebeuren naar de situatie in het land van herkomst. De beoordeling van het reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit en het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, is niet aan de orde wanneer toepassing wordt gemaakt van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet. De ganse uiteenzetting van verzoekers op dit punt is dan ook volstrekt irrelevant. Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij beweren dat de rechtspraak van de Raad niet zou worden gevolgd aangezien de geciteerde arresten geen betrekking hebben op de onontvankelijkheidsgrond die in onderhavig geval van toepassing is. Bovendien is de verwijzing naar deze rechtspraak niet dienstig, aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223 525; RvS 16 juli 2010, nr. 5 885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3 679 (c)). Hoewel verzoekers het tegendeel beweren, werd hun medische aanvraag wel degelijk (ten gronde) onderzocht, aangezien de aanvraag van 7 januari 2014, die op dezelfde aandoening gebaseerd was, aanleiding gaf tot een ongegrondheidsbeslissing (zie punt 1.5). Uit het gegeven dat de situatie in het land van herkomst niet werd onderzocht, kan dus geen schending van het rechtszekerheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel worden afgeleid.

3.12. Er werd geen schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aangetoond. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekers maken niet aannemelijk dat met bepaalde

elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, van het redelijkheids- of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Voor zover het beroep tot nietigverklaring gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, is het niet ontvankelijk. Met betrekking tot de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, hebben de verzoekende partijen geen gegronde middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN